

Kahden maan kansalainen

Matt. 22:15-22

15. Silloin fariseukset menivät neuvottelemaan siitä, kuinka saisivat Jeesuksen sanoistaan kiinni.

16. He lähettivät hänen luokseen opetuslapsiaan yhdessä herodilaisten kanssa sanomaan: "Opettaja, me tiedämme, että sinä olet totuudellinen ja opetat Jumalan tietä totuudessa etkä välitä siitä, mitä ihmiset sanovat. Sinä et katso henkilöön.

17. Sano siis meille, mitä mieltä olet: onko oikein maksaa keisarille veroa vai ei?"

18. Mutta Jeesus tiesi heidän pahuutensa

ja sanoi: "Miksi kiusaatte minua, te teko-pyhät?"

19. Näyttäkää minulle veroraha." He toivat hänelle denaarin.

20. Hän kysyi heiltä: "Kenen kuva ja nimi tässä on?"

21. He vastasivat: "Keisarin." Silloin hän sanoi heille: "Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on."

22. Sen kuullessaan he olivat ihmeissään, jättivät hänet ja lähtivät pois.

Kahden maan kansalainen

Lukemamme teksti sisältää tärkeän opetuksen siitä, miten kristityn tulee elää Jumalan valtakunnan kansalaisena siinä maassa, jonka kansalainen hän nyt on. Kristitty on kahden maan kansalainen. Hän on Suomen (tai Japanin) kansalainen ja taivaan kansalainen. Mutta kumpi näistä kansalaisuuksista on tärkeämpi, kun ne joutuvat tavalla tai toisella ristiriitaan keskenään?

Japanissa oli viime vuosisadan alkupuolella voimakkaasti vaikuttanut pastori Kan-zoo Uchimura, jonka tekstejä luetaan yhä tänä päivänä. Hän lausui: "Minulla on kaksi suurta rakkautta Japani ja Jeesus." Hän niin kuin lukemattomat japanilaiset tänään oli voimakkaan kansallistunnon vallassa. Aikanaan hän antoi tukensa Japanin ensimmäiselle sodalle Kiinaa vastaan, mutta muutti myöhemmin mielensä, kun syttyi Japanin ja Venäjän välinen sota. Loppuelämänsä aikana hän joutui näkemään, miten hänen rakastamansa Japani ryhtyi vainoamaan häntä Jeesuksen tähden.

Entisessä Neuvostoliitossa ja nyt yhä Kiinassa vainotut kristityt opettavat lapsiaan kunnioittamaan lakia ja poliiseja, vaikka juuri tuo poliisi toimii heidän vainoamisensa välineenä. Toisaalta he opettavat lapsilleen, että Jumala on lain ja poliisin yläpuolella ja silloin, kun lait ovat ristiriidassa Jumalan sanan kanssa, niitä ei tarvitse eikä niitä saa totella.

Lähtökohta

Kristitty on vapaa, ei kenenkään orja. Mutta hän on samalla kaikkien palvelija. Kristitty on taivaan kansalainen, joka on lähetetty tähän maailmaan, kotiin, kouluun, työpaikalle, asuma-alueelle, kuntaan, valtioon, maailmaan palvelemaan ihmisiä taivaallisella valtuutuksella.

Kristitty olet Jumalan kuva, olet luotu Jumalan omaksi, vaikka synty on turmellut Jumalan kuvan sinussa. Jeesus on Golgatan ristin uhriverellä ostanut sinut vapaaksi synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta. Sinut on armahdettu ja olet saanut iankaikisen elämän. Sinusta on tullut Herran oma ja sinulla on tehtävä. Olet antanut sydämesi, ruumiisi, itsesi Jumalalle. Jumalan lähettämänä, vapaana ja iloisella mielellä saat antaa verosi ja kuuliaisuutesi laille.

Jumalan hallinta maailmassa

Jumala hallitsee kahdella eri tavalla maailmassa. Omansa Hän saa noudattamaan tahtoaan rakkaudellaan ja totuuden sanalla. Se on kuitenkin aitoa hallintavaltaa, vaikka ihminen tekee Hänen tahtonsa rakkaudesta ja halulla ilman mitään pakottamista.

Kysyin kerran naapurin vasta avioituneelta rouvalta: ”Onko nyt niin, että sinä peset miehesi likaisia sukkia ja alusvaatteita? Eikö se olekin vastenmielistä?” Hän vastasi: ”Minulle on pelkkää iloa, kun saan tehdä sen hänelle.” Kun kysyin, että ottaisiko hän minunkin pyykkini pestäväkseen, kun kerran olemme naapureita. Mutta hän kieltäytyi kohteliaasti. Rakkaus tekee ikävistäkin tehtävistä ilon. Jumala hallitsee omaansa rakkaudellaan, joka loistaa Golgatan ristiltä.

Jumalan hallintavalta ei kuitenkaan rajoitu vain uskoviin. Jumala on kaikkialla suvereeni Hallitsija ja vie omat suunnitelmansa läpi. Siinä Hän käyttää välineenään myös miekkaa:

Jokaisen tulee olla alamainen sille esivallalle, jonka alainen hän on. Eihän ole esivaltaa, joka ei olisi Jumalalta. Ne esivallat, jotka ovat olemassa, ovat Jumalan asettamia. Joka siis asettuu esivaltaa vastaan, nousee Jumalan säädöstä vastaan, mutta ne, jotka nousevat vastaan, tuottavat itselleen tuomion. Eivät viranomaiset ole niiden pelkona, jotka tekevät hyvää, vaan niiden, jotka tekevät pahaa. Jos siis tahdot olla esivaltaa pelkäämättä, niin tee sitä, mikä on hyvää, ja sinä saat siltä kiitoksen. Se on Jumalan palvelija sinun hyväksesi. Mutta jos teet pahaa, niin pelkää, sillä esivalta ei kanna miekkaa turhaan. Se on Jumalan palvelija, kostaja sen rankaisemiseksi, joka tekee pahaa. Siksi tulee olla alamainen, ei ainoastaan rangaistuksen vaan myös omantunnon tähden. Sen vuoksi te verojakin maksatte, sillä viranomaiset ovat Jumalan palvelijoita, kun he toimivat juuri tässä tehtävässä. Antakaa kaikille se, mikä kuuluukin antaa: kenelle vero, sille vero, kenelle tulli, sille tulli, kenelle pelko, sille pelko, kenelle kunnia, sille kunnia. (Room. 13:1-7)

Yksityisenä ihmisenä uskovaa sitoo esimerkiksi käsky: ”Älä tapa!” Mutta toimiesaan erilaisissa valtion viroissa opettajan, poliisina tai sotilaana hänen on tietyissä tilanteissa lupa ja tehtävä surmata toisia suojellakseen.

Rakastatko veroja?

Taannoin erään suomalaisen puolueen mainoksessa luki: ”Rakastamme veroja.” Taustalla lienee ajattelu, että verojen maksun vastapainoksi suomalainen saa nauttia monenlaisia etuja. Tiet pysyvät kunnossa, koulutus on lapsille ilmaista aina yliopistoa myöden, sairausvakuutus kattaa lähes kaikki kulut vaikeimmissakin vammoissa, eläkkeet riittävät ja asuminenkin on kylmässä maassa mahdollista köyhimmillekin. Vaikka veroja korotetaan pikku hiljaa, varsinaista verokapinaa ei juuri esiinny.

Miltä mahtoi sen sijaan Jeesuksen ajan juutalaisista tuntua veron maksu Rooman valtakunnalle, kun teiden kunnostuksen ja rauhan säilymisen lisäksi lähes kaikki verot menivät Rooman miehitysarmeijan ylläpitoon ja keisarin ylellisen elämän pönkitämiseen. Maksamalla verosi takasit sen, että orjuuttava maailmanmahti piti sinua pihdeissään.

Vaikka suomalaisen keskiverto veroaste on noin 45% eikä siitä juuri purnata, japanilaiset eivät tahdo hyväksyä omaa 25% veroastettaan. He saattavat valittaa siitä, että heidän verojaan käytetään amerikkalaisten sotilastukikohtien ylläpitoon. Ei ole siis ihme, että Jeesuksen ajan juutalaiset valittivat roomalaisten verojen raskautta ja olisivat halunneet päästä vapaaksi sekä niistä että koko Rooman hallinnosta vapautteen.

Fariseukset ja herodialaiset

Varsinkin tekstimme fariseukset, merkittävä ja arvostettu uskonnollinen puolue, vastusti veroja ja oli siksi kansan suosiossa, sillä kansakin vihasi veroja, joita se ei kuitenkaan kyennyt välttämään. Fariseukset odottivat myös sellaista poliittista Messiasista, joka vapauttaisi maan Rooman vallasta. Uskonnollisuudestaan huolimatta fariseukset olivat rahanahneita.

Toki maassa oli kuitenkin Roomaa kannattavakin puolue, jota nimitettiin herodialaisiksi siksi, että tätä eliittipuoluetta suosi kuningas Herodes ja hänen sukunsa. He halusivat olla hyvissä väleissä Rooman kanssa, joka takasi heille hyvän aseman yhteiskunnassa ja järjestyksen ja kurin, jota he tarvitsivat saavuttaakseen taloudellista menestystä. Herodialaisilla oli myös oma pikku armeija, joka palveli yhdessä Rooman armeijan kanssa.

Yhteinen vihollinen

Saattaa siksi tuntua yllättävältä, että toisiaan halveksivat ja jopa toisiaan vihaavat kaksi ryhmittymää, fariseukset ja herodialaiset lyöttäytyivät yhteen haastaakseen Jeesuksen. Tunnetusti yhteinen vihollinen yhdistää. Fariseukset vihasivat Jeesusta uskonnollisista syistä, koska Jeesus oli osoittanut heidän uskonnollisuutensa ontouden, valheellisuuden ja ulkokultaisuuden. He halusivat päästä eroon Jeesuksesta, jonka suosio oli heille uhka. Herodialaiset taas vihasivat Jeesusta kuninkaansa Herodeksen johdolla, koska pelkäsivät Jeesuksen kansansuosion uhkaavan kansakunnan vakautta herättämällä kansassa vaarallisia unelmia itsenäisyydestä ja vapaudesta. Yhdessä nämä kaksi puoluetta solmivat juonen, jolla he olivat varmoja pääsevänsä tavoitteeseensa joko Jeesuksen kansansuosion tuhoamiseen tai hänen pidättämiseensä yllytyksestä kapinaan Roomaa vastaan. Luultavasti herodialaiset olivat tuoneet paikalle sopivan sotilaskoukon, joka olisi helposti kyennyt vangitsemaan Jeesuksen, jos ympärillä ollut kansa olisi kääntynyt pois Jeesusta tukemasta.

Imartelu

Molempien puolueiden edustajien tavoite oli siis sama. Jeesus piti saada satimeen asettamalla Hänelle kysymys, johon vastaamalla Hän joutuisi ansaan. Vastaisi Jeesus niin tai näin, vaikutus olisi yhtä tuhoisa. Mutta ennen kuin he esittivät tarkkaan harkitun kysymyksensä, he alkoivat imarrella Jeesusta saadakseen Hänen huomionsa herpaantumaan ja antamaan välittömästi itselleen tuhoisa vastaus: *"Opettaja, me tiedämme, että sinä olet totuudellinen ja opetat Jumalan tietä totuudessa etkä välitä siitä, mitä ihmiset sanovat. Sinä et katso henkilöön."* (16)

Kaikki, mitä he sanoivat Jeesuksesta, oli mitä syvimmin totta, mutta sinänsä totuudenmukainen asia voi olla suurinta vääryyttä, kun se tehdään tai sanotaan väärin motiivein. Meidän kannattaa varoa imartelua, sillä se on vaarallisempaa kuin vastustus ja arvostelu. Meidän kannattaa myös arvioida omia motiivejamme, kun pu-

humme toisista ns. totuutta. Totuus ilman rakkautta on julmuutta, rakkaus ilman totuutta hempeämielisyyttä. Jos siis puhut hyvää jostakusta, tee se rakkaudella, jos joudut arvostelemaan jotakuta, tee sekin rakkaudella puhuen koko totuuden eikä vain osatotuuksia.

Uskova voi ja saa toki olla kohtelias puheissaan toisille, mutta kohteliaisuudenkin tulee perustua totuuteen. Jokaisessa ihmisessä on sellaista aitoa hyvää, josta voimme heille kertoa ja osoittaa hänelle arvostusta.

Jeesus näkee sydämen

Imartelijat eivät kyenneet Jeesusta pettämään, yhtä vähän kuin mekään. Jeesus näkee kaiken, mitä sydämissämme liikkuu, jokaisen tunteen häivähdyksenkin ja kaiken senkin, mitä yritämme salata jopa itseltämme. Hänen kaikkinäkevyytensä voi tuntua pelottavalta, mutta siihen kätkeytyy suuri vapautus. Meidän ei tarvitse yrittää peittää mitään Jeesukselta, koska siitä ei edes tule mitään. Hän näkee ja tietää, mutta silti Hän suuressa rakkaudessaan armahtaa omiaan ja niitä, jotka tekevät parannuksen synneistään kääntymällä Hänen puoleensa ja tunnustamalla syntinsä.

Sydämen paljastaminen

Hurskaaksi tekeytyneet urkkijat esittivät vaatimuksen: *"Sano siis meille, mitä mieltä olet: onko oikein maksaa keisarille veroa vai ei?"*(17)

He olivat laskeneet, että myönteinen vastaus olisi kerta heitolla kääntänyt roomalaisia vihaavan kansan Jeesusta vastaan ja Hänen kansansuosionsa olisi sillä mennyt. Toisaalta he olivat varautuneet myös kielteiseen vastaukseen. Sehän olisi merkinnyt kapinaa Roomaa vastaan ja siitä olisi välittömästi seurannut kuolemantuomio.

Jeesuksen vastaus veikin asian aivan uudelle tasolla, joka vaati sekä fariseuksia että herodialaisia todelliseen Jumalan palveluun ja samalla aitoon kuuliaisuuteen esivaltaa kohtaan. Mutta ennen vastaustaan Jeesus paljasti kyselijöiden sydämen tilan, Hän toi kaikkien tietoisuuteen heidän ulkokultaisuuden syntinsä.

Jumala ei vaadi syntejään katuvalta julkista synnin tunnustamista, riittää, kun avaa sydämensä syntisyyden rehellisesti Herralle ja pyytää anteeksi. Silloin Jeesus puhdistaa verellään katuvan sydämen ja antaa omantunnon rauhan. Sen jälkeen saatetaan sitten kyllä olla aiheellista käydä sopimassa riitapuoltensa kanssa tai korvaamassa aiheuttamiaan vääryyksiä.

Mutta Jumala paljastaa usein julkisesti niiden synnit, jotka elävät ulkokultaisuuden valheessa eivätkä halua tulla Jumalan valoon tekojensa tai asenteittensa kanssa. Sekin on Jumalan armoa ja rakkautta, sillä Hän haluaa myös ulkokultaisten ja ylpeytensä sokaisemien tulevan parannukseen ja pelastukseen.

Vastaus

Näyttäkää minulle veroraha." He toivat hänelle denaarin. Hän kysyi heiltä: "Kenen kuva ja nimi tässä on?" He vastasivat: "Keisarin." Silloin hän sanoi heille: "Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on." (19-21)

Urkkijoilla oli mukanaan roomalaisia denarin rahoja ja he antoivat yhden Jeesukselle. Rahassa oli Rooman keisarin kuva ja kirjoitus, jotka osoittivat, että rahat olivat

keisarin omaisuutta. Meidänkin on syytä tiedostaa, että jokainen euron seteli tai kolikko kuuluu Euroopan Keskuspankille eikä meille. Ne ovat vain meille käyttöön annettuja, ne eivät ole meidän todellista omaisuuttamme.

Kun valtio veroina kerää pois jakamaansa rahaa, emme itse asiassa anna sille mitään, vaan palautamme sitä hyvää, mitä olemme saaneet käytettäväksemme.

Meihin itseemme on painettu Jumalan kuva luomisen perusteella, vaikka se synnin tähden onkin särkynyt. Kun Jumala kutsuu meitä omikseen, Hän pyytää saada meistä sen, mikä kuuluu Hänelle. Ihmistä ei ole luotu itseään varten vaan Jumalaa varten. Näin ollen koko elämämme kuuluu Jumalalle ja Hänellä on oikeus vaatia sitä itselleen. Jeesuksen pelastamat ovat kaksinkertaisesti Jumalan, he kuuluvat luomisen ja lunastushinnan perusteella Jumalalle. Jeesus tiivistää tämän Jumala vaatimuksen näin:

"Niinpä yksikään teistä ei voi olla minun opetuslapseni, ellei hän luovu kaikesta, mitä hänellä on." (Luuk. 14:33)

Uskova on siis kokonaan Jeesuksen omaisuutta täällä maan päällä vaeltaessaan. Kaikki lainkuuliaisuus valtiolle ja muille auktoriteeteille on alistettu Jumalalle. Anna siis itsesi kokonaan Herralle. Hän ei tavoittele sinun omaisuuttasi eikä palvelujasi vaan sydäntäsi. Silloin Hän saa sinut kokonaan. Sinusta tulee silloin Kuninkaan palvelija ja elämäsi täällä ajassakin tapahtuu kaiken aikaa Jumalan edessä, Jumalaa varten ja Jumalan kunniaksi.

Jeesus on viisautemme

Sen kuullessaan he olivat ihmeissään, jättivät hänet ja lähtivät pois.(22)

Jeesus ei ainoastaan saattanut kysymysten esittäjät ja ympärillä olevan kansanjoukon hämmästyksen valtaan, vaan osoitti, että Hänellä on todellinen viisaus, joka ylittää kaikkien älyköiden viisaimmatkin yritykset. Lähtiessään pois miehet tekivät kuitenkin suuren virheen. Heidän syntinsä ja väärät motiivinsa oli paljastettu. Jos he olisivat taipuneet totuuteen, he eivät olisi poistuneet vaan menneet Jeesuksen luo ja tunnustaneet syntinsä ja olisivat saaneet uuden elämän. He olisivat saaneet vapauden ja kyvyn nähdä asiat oikein. Mutta nyt he poistuivat omaan pimeyteensä, jossa rahan himo piti heitä orjuudessaan.

Shigemi Kawashitan taistelu pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Rouva Shigemi Kawashita tuli uskoon Wakimachin seurakunnassa 1950-luvun alussa. Sain kastaa hänet. Hänen miehensä työskenteli Tsutsuin lankayhtiön Wakimachin tehtaalla puuseppänä. Vaikka rouvan oli lahjakas ja älykäs, synnyinkoti oli ollut niin köyhä, ettei hän ollut käynyt muuta kuin kansakoulun.

Kawashitan mies ei juonut, eikä pelannut, vaan oli raitis ja hyvä työntekijä. Siinä suhteessa rouvalla ei ollut mitään valittamista, mutta kaikilla ihmisillä on heikkoutensa. Tämän miehen ongelma oli hänen tavaton rakkautensa rahaan. Hän pyrki mahdollisimman nopeasti keräämään itselleen säästöjä ja rikastua. Sodan jälkeisessä köyhässä Japanissa se kyllä oli ymmärrettävääkin. Mutta heillä oli parhaassa kasvuvuodessa olevat neljä poikaa. Silti tämä mies ei antanut vaimolleen juuri lainkaan rahaa. Mies kävi aina itse ostamassa riisin, polttopuut jne ja antoi ne sitten vaimolleen. Vaimo sai vain 10 jeniä hankkiakseen muut ruokatarvikkeet perheelleen. Mutta sodan jälkeinen 10 jeniä ei riittänyt alkuunkaan päivän kolmeen ateriaan kasvuvuodessa oleville pojille. Näin ollen rouvan täytyi itse mennä ansaitsemaan lisää ruokara-

haa, koska mies ei suostunut antamaan hänelle enempää. Hän toimi päiväpalkkalaisena yhden viikon yhdessä paikassa, toisen seuraavassa ja kolmannen taas uudessa paikassa saadaakseen ruokaa perheelleen ja voidakseen hankkia vaatteita ja myös voidakseen uhrata seurakunnan hyväksi.

Mies vastusti kovasti sitä, että rouva kävi kirkossa. Kirkossa ei hänen mielestään tehty muuta kuin vietiin ihmisten rahat kolehteina. Papit ja buddhalaiset munkit pettivät ihmisiä saadaakseen heidän rahansa. Siksi kirkossa käynti oli hänen mielestään turhaa ja vahingollista. Mutta huolimatta miehensä vastustuksesta rouva kävi ahkerasti kirkossa. Toisinaan mies repi hänen Raamattunsa, toisinaan löi häntä.

Alussa rouva kantoi katkeruutta miestänsä kohtaan, mutta sitä mukaan kuin hänen uskonsa syveni, hän tajusi, että miehen tila johtui siitä, että hän ei tuntenut Jumalaa ja siksi hän turvautui mammona -epäjumalaan. Rouva tajusi, että hänen tulisi rukoilla miehensä pelastusta. Silloin mies vapautuisi ja he löytäisivät yhteisen pelastuksen ilon.

Usein rouva itki saarnejeni aikana ja tajusin, että jälleen hän oli joutunut kärsimään mieheltään väkivaltaa. Siksi rukoilin yhdessä hänen kanssa. Lohdutin rouvaa psalmin 30:6 sanoilla: *”Sillä silmänräpäyksen kestää hänen vihansa, eliniän hänen armonsa. Illalla on itku vieraina, mutta aamulla ilo.”* Vielä tulee päivä, jona surun kyyneleet vaihtuvat ilon kyyneleiksi. Rohkaisin häntä jatkamaan esirukousta.

Eräänä rukouspiiri-iltana hän jälleen vuodatti kyyneleitä ja ajattelin, että taas hän oli saanut kokea miehensä vainoa. Kokouksen päätyttyä hän tuli luokseni ja pyysi esirukousta. Hän aloitti sanoen, että nyt on loppu edessä. Sitten hän kertoi, että lähtiessään rukouspiiriin mies oli sanonut, että hän aikoo ottaa eron vaimostaan, koska tämä vastustuksesta huolimatta jatkaa kirkossa käymistä. Ottakoon sitten asunnokseen kirkon. Jos hän haluaa jatkaa avioliittoa, hänen tuli lopettaa kirkossa käynti.

Vieressäni istui pastori Kyo-zoo Iwai. Hänkin rohkaisi rouva Kawashitaa seuraavasti:

- Jos nyt lopetat kirkossa käynnin miehesi vastustuksen vuoksi, menetät mahdollisuuden johtaa miehesi pelastukseen ja oma pelastuksesi joutuu myös vaakalaudalle. Usein on niin, että vaimo tulee uskoon ensin ja sitä mukaan kuin vaimo kasvaa Herran tuntemisessa, mies alkaa huomata, miten ajalliset asiat eivät hänenkään sydämensä syvintä tyydytä.

- Voi olla, että et itse ole havainnut sitä, mutta ehkä miehesi kokee sinun hengellisen elämäsi jonkinmoisena ylpeytenä, vaikka oletkin vilpittömän uskossasi. Se ärsyttänee häntä entistä enemmän vastustamaan uskoasi. Siksi palaa kotiisi ja mieti, missä mahdollisesti asenteesi on ylpeä häntä kohtaan. Pyydä sitten anteeksi vetoamalla omaan heikkouteesi. Kerro, että ollaksesi hyvä vaimo ja hyvä äiti lapsillenne, et selviä oman viisautesi varassa, vaan tarvitset siihen Jumalan työtä omassa elämässäsi. Pyydä sitten, että miehesi antaisi sinulle luvan jatkaa uskon elämää, jotta sinusta voisi tulla parempi vaimo ja parempi äiti. Eli eikö olisi parasta, että sinä nöyrtyisit tässä asiassa. Jos miehesi suostuisi, voisit jatkaa kasvuasi kristittynä ja rukousta miehesi puolesta.

- Mutta jos miehesi sanoo, että sinussa ei ole mitään vikaa vaimona eikä äitinä. Vika on ainoastaan sinun uskossasi. Siinä tapauksessa tee selkeä valinta: Jatkat uskossa vaikka sinut pakotettaisiin avioeroon.

Niin hän palasi kotiinsa.

En tiedä, mitä siellä kotona puhuttiin, mutta senkin jälkeen Kawashita jatkoi säännöllistä kirkossa käyntiään. Ajattelin, että jotenkin asia oli ratkennut. Sitten runsaan kahden kuukauden kuluttua erään iltakokouksen jälkeen hän hymyili iloisesti ja kertoi:

- Nyt vihdoinkin mieheni pelastuksen hetki on tulossa. Olen todella kiitollinen. Pastori, niin kuin tiedät, petollinen Hozen Keizai niminen sijoitusyhtiö, joka lupasi sijoituksille mahdollisimman suuria voittoja, teki eilen konkurssin.

Tämä sodan jälkeinen pahamaineinen finanssiyhtiö lupasi 1000 jenin sijoitukselle jo seuraavana vuona toisen mokoman voittoa. Monet, jotka halusivat pikavoittoja, sijoittivat rahojansa siihen. Kawashitan mieskin oli sijoittanut kaikki rahansa tuohon yhtiöön.

- Mieheni menetti kaikki rahansa ja on nyt kaksi päivää ollut puulla päähän lyöty eikä ole kyennyt edes töihin menemään. Jumala on tällä tavalla osoittanut miehelleni, että rahaan ei voi luottaa. Ihminen tarvitsee paljon paremman turvan elämäänsä. Uskon, että pian hän löytää uskon.

Rouva, joka oli joutunut eniten kärsimään siitä, ettei ollut saanut tarvitsemiaan rahoja mieheltään, olikin nyt iloinen, kun oli menettänyt toivonsa saada niitä edes tulevaisuudessa osakseen. Hänelle rahojen menetys oli pikemmin ilo, kun se tulisi johtamaan miehen pelastukseen. Hämmästyin tämän rouvan suurta rakkautta miestänsä kohtaan.

Sinä iltana rouva oli lohduttanut miestänsä. Tärkeää ei ollut raha, vaan se, että he saivat elää yhdessä. Mies oli pelännyt kaikkein eniten sitä, että hänen vaimonsa olisi haukkunut hänet pata luhdaksi, mutta yllätyksekseni saikin osakseen vaimonsa lohdutuksen. Sen seurauksena mies alkoi pikku hiljaa ilmestyä jumalanpalveluksiin mukaan.

Pari kolme vuotta sen jälkeen rouva Kawashita sairastui vaikeaan syöpään. Oltuaan ensin parissa muussa sairaalassa hänet siirrettiin Tokushiman yliopistolliseen sairaalaan, jossa hän vietti elämänsä viimeiset pari kolme kuukautta. Kaikki, jotka kävivät häntä sairaalassa katsomassa häntä lohduttaakseen, saivatkin päinvastoin kokea suurta rohkaisua hänen suunnaltaan. Hän osoitti kiitollisuutta tulijoita kohtaan. Joka kerta kun he olivat poistumassa, hän pyysi, että he laulaisivat yhdessä hänen kanssaan kiitosvirsiä. Hän lauloi vuoteeltaan vakavan sairautensa keskeltä:

Herran rakkauden käsi johtaa minua.
Saan levollisesti vaeltaa maailmassa
edetessäni kohti taivaallista asuntoani,
jossa ilo on rajaton.
Oi, miten suuri ilo ja riemu,
kun Herran käsi johtaa minua.
Taivaaseen matkalla riemu on rajaton.

Kawashita lauloi tämän ei vain silloin, kun minä kävin häntä katsomassa, vaan jokaisen seurakuntalaisemme kanssa, jotka kävivät häntä tervehtimässä. Kaikki kokivat saaneensa häneltä rohkaisua omaan elämäänsä, vaikka olivat ajatelleet rohkaisevansa häntä.

Heinäkuun 31. päivä, kuumien päivien iltana klo 20.15 hän sai kutsun Herransa luo. Iltapäivällä neljän korvillla kävin häntä tapaamassa. Hän kiitti minua, kun olin Kamojimasta asti tullut häntä katsomaan. Rukoiltuamme ja aikoessani palata, hän jälleen sanoi:

- Pastori, emmekö veisaisi kiitosvirttä?

Niin lauloimme tuon edellä olevan virren. Pian sen jälkeen olin palannut kotiin, tuli puhelu, jossa kerrottiin hänen tilansa kääntyneen kriittiseksi. Kun ehdin takaisin sairaalaan, kello oli

noin 20.05. Hän oli vielä elossa. Sitten hän nukkui pois syvä rauha kasvoillaan. Menin sitten hoitavan lääkärin toimistoon kiittämään häntä hyvästä hoidosta. Siihen ei-kristitty lääkäri totesi:

- Pastori, minä en uskosta juuri mitään ymmärrä, mutta tuo rouva oli suurenmoinen. Tässä sairaudessa kivut ovat kovat ja monet menettävät hallintansa niiden vuoksi ja alkavat riehua, mutta hän oli aina rauhallinen ja oli aina lääkäreitä kohtaan yhteistyöhaluinen, noudatti ohjeita ja hän oli monien rakastama ja moni kävi häntä katsomassa. Hän oli hieno ihminen. Kawashita sai olla Herran todistaja aivan elämänsä loppuun asti.

Hautajaisista muodostui lämmin ja kiitollisuutta tulviva juhla, jossa evankeliumi kaikui kirkkana. Seuraavana sunnuntaina Kawasitan mies tuli kirkkoon ja kiitti seurakuntalaisia, jotka olivat hänen vaimoan käyneet katsomassa. Sitten hän jatkoi:

- Parasta mitä minä voin tehdä ja mistä vaimoni eniten iloitsee on se, että alan vaeltaa hänen uskonsa jälkiä.

Hänet sitten kastettiin ja hän vaelsi vuosikymmenet uskollisena Herran omana. (1951, 1985)

Entä sinä?

Miten on sinun laitasi? Oletko sinä tänään vapaa? Oletko vapaa seuraamaan Jumalan tahtoa elämässäsi. Vai oletko yhä ihmisten ja oman itsesi orja. Herra kutsuu sinua vapauteen. Anna sydämesi sellaisenaan, synteinesi, pelkoinesi ja avuttomana Herralle! Herra armahtaa, Hän tulee luoksesi ja jää luoksesi pysyvästi. Saat olla aina Hänen kanssaan. Se on vapautta. Vaikka ihmiset hylkäisivät, Herra ei hylkää omaansa. Oletko myös valmis maksamaan verosi iloiten siitä, että niinkin voit palvella Jumalaa ja ihmisiä? Herra kutsuu sinua palvelemisen vapauteen.